

Sang
i Anledning af et engelsk Skib, som ble overfaldet
af græske Sørøvere om Aftenen den 27de October
1846 paa høiden af Tenedos.

Mel. Fra Lissabon vi reiste.

Med Skibet Jone Jonas fra Engeland vi gik;
Men, hvad os skulde rammes, vi snart erfare fik.
Jeg gik og drev i Tanker paa Dækket op og ned,
Da paa de stolte Planker vi seilede afsted.

Sydvesten rædsomt raste og Søen den gik høi,
Vi robed' og vi braste og Seilet hurtig fløi,
Som Fuglen over Vandet, og alt var vel ombord,
thi godt vi klarte Landet, derfor var Glæden stor.

Vi længe pløied' Søen for Modvind, Frost og Snee.
Til sidst os føied' Vinden, til Land vi saae i Læ?,
Det Land, hvorhen vi skulde, og det var Grækenland,
Vi Seilene holdt fulde, og glad' var alle Mand.

En Aften da vi alle til Køis os havde lagt,
Da hørte vi det knalde (vor Skibsdreng havde Vagt),
Da blev vi heelt forskrækket, – vi Alle som et Lyn
sprang hurtig op paa Dækket; men tænk dog for et Syn!

En heel Sørøverskare der vrimled' paa vort Dæk,
Vi fik os ei forsvare, vi slaaet var af Skræk,
Captainen han laa bunden, vor Skibsdreng han laa dræbt,
Vor Styrmand, som blev funden, blev under Spillet slæbt.

Nu var vi reent formummet, de plyndred hvad de fandt,
Vi pakket blev i Rummet, fik svære Hug iblandt.

Omsider og de reiste med Skibet og med os,
De Røverflaget heiste, og kom til Tenedos.

Nu gaaer vi her i Lænker, og usselt Slaveri,
Og paa de kjære tænker, samt paa om vi blir fri.
Til Himlens Gud tilfulde vi sætter haab og Lyst,
Han veed kun om vi skulde engang for Englands Kyst.

G. B.

Om Lieutenant Lund.

Egen Melodie.

En Sang jeg vil fremføre om tappre Lieutenant Lund,
Som blev til Stockholm sendt, at hente Lovens Grund
For vor Regierings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind til Stockholm gik,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saae mit Nik
Og spurgte om mit Navn.
Hun var Barontins? Datter, og var af Adelstand.

Jeg svared' hende venlig: "Mit Navn du vide maa;
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaae,
Mit Navn er Lieutenant Lund,
Det bruges udi Norge af alle Folkes Mund".

"Jeg beder dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme; men er paa Nordlands-Mo
Og exercerer der.
Nu han desværre for mig meget sygelig er."

Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud fiin,
”Jeg haver ikke Tider, jeg skal for Kongen ind,
og tale med ham saa
om mine Expres-Breve, hvordan der mig vil gaae.”

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaae;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa
Og spurgte om mit Navn.
”Lieutenant Lund jeg hedder og er fra Norges Land.”

”Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om du dem vil besøge alt ved et Middagsmaal;
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bor i Sverrigs Land.”

”Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
og Mandsbesøgelser de saa saare sjeldent faaer,
Saa hils saa flittig did,
Jeg skal dem vist besøge alt om en søie? Tid.”

Da klokken tolv var slagen jeg gik i Gaarden ind,
Der mødte mig en Kjæde af smukke Jomfruer fiin,
Jeg hilser alle dem, ,
Nu skal de blive besøgte udaf norske Mænd.

Den skønne Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
og fulgte mig saa venlig alt udi sit Pallads,
hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Lige, som de beredet har.

Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøied’ dem,
”Nu stunder der til Aften, nu maa jeg reise hjem
Alt til det store Slot.
Jeg takker skønne Jomfruer for alt beviste Godt”.

Saa svared' Jomfru Clara; "Hør du fra Norges Land,
Er du saa stolt tilmode, og er af ringe Stand;
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal naae".

Jeg hørte om den Tale alt om min ringe Stand;
"Jeg fattig er, men ærlig hvorhen jeg gaaer i Land;
men svenske Skjøger ei
Saa hastig mig skal narre, nu reiser jeg min Vei".

Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var,
Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsked ta'r;
Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

EN halv Miil ud af Staden, der mødte mig en Vagt,
Som vistnok var udsendt ifra det Fruepak,
For jeg besøgte dem
Og alle Skjøger kaldte, jeg fik en Løn saa slem.

Den Ene hug med Sabel alt paa min venstre Arm,
Den Anden slog meg Klingen, herover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat,
Og skjød Kuglen i Armen, saa Sablen den nedfaldt.

Saad drog jeg ud min Sabel og mandig med den slog,
Ved en besværlig Fægten jeg dem paa Flugten jog,
Og stoen? reiste jeg
Saa sorgfuld tilmode en lang besværlig Vei.

Det om Høsten atten hundrede og sexten var;
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har,
Det jeg erindre maa,

Saa længe som jeg lever en Krøbling jeg maa gaae.

Bergen

Tilkjøbs hos E. P. Andersen?

Trykt med Calorie?-hurtigpresse af J. C. Hagen?